

Noaptea în care l-am
întâlnit pe Moș Crăciun

Ben Miller

Traducere din limba engleză de
Roxana Aneculăesei

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

EDITORI:

Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:

Ion Mărculescu, 1994

REDACTARE:

Virginia Lupulescu

DESIGN ȘI ILUSTRATIE COPERTĂ:

Daniela Jaglenka Terrazzini

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Mihaela Gavriloiu

CORECTURĂ:

Irina Mușătoiu

Andreea-Lavinia Dădărlat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MILLER, BEN

Noaptea în care l-am întâlnit pe Moș Crăciun / Ben Miller;
il. de Daniela Jaglenka Terrazzini; trad. din engleză de Roxana Aneculăesei. –
București: Pandora Publishing, 2020
ISBN 978-606-978-338-2

I. Terrazzini, Daniela Jaglenka (il.)

II. Aneculăesei, Roxana (trad.)

821.III

Titlul original: *The Night I Met Father Christmas*

Autor: Ben Miller

Text Copyright © Passion Projects Limited 2018

Illustrations Copyright © Daniela Jaglenka Terrazzini

Copyright © Pandora Publishing, 2020 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
W: www.pandoram.ro

Pandora M face parte din grupul editorial TREI

ISBN: 978-606-978-338-2

Pentru Jackson, Harrison și Lana

Capitolul I

Când eram mai mic, unul dintre prietenii mei a zis ceva tare ciudat. A zis că, de fapt, Moș Crăciun nu există.

— Și atunci cine ne aduce toate cadourile de Crăciun? l-am întrebat.

N-a avut însă un răspuns.

— Nu știu, aşa zice soră-mea mai mare, mi-a spus el.

— Cine coboară pe horn, mănâncă tartele cu fructe și bea paharul de coniac? Cine mânsania? am continuat eu.

Prietenul meu nu a mai zis nimic pentru o clipă.

— Știi ce? a spus el în cele din urmă. Ai dreptate. Nu știu ce m-a apucat să-ți spun asta. Ce zici, vrei să facem un joc de bile?

În seara aceea, nu am prea putut să dorm. Într-adevăr, avusesem dreptate, dar prietenul îmi plantase sămânța îndoielii în minte. Dacă, de fapt, Moș Crăciun chiar *nu există*?

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, am început să-mi pun tot felul de întrebări îngrijorătoare: cine e Moș Crăciun? De ce ne aduce cadouri? Cum reușește să le împartă pe toate într-o singură noapte? Când a început totul?

Am hotărât că nu există decât o singură cale de a afla adevărul. Trebuia să-l întâlnesc pe Moș Crăciun față în față.

Bineînțeles că n-am spus nimănuï despre acest plan. Părinții ar fi încercat să mă opreasca, surorile mele gemene, mult prea mici, ar fi vrut să mi se

alăture. Era o operațiune mult prea serioasă, așa că nu voiam să-mi asum niciun risc.

În final, a venit și momentul mult așteptat — Ajunul Crăciunului.

Părinții mei au intrat în cameră ca să-mi spună noapte bună.

— Știi ce zi e mâine? m-a întrebat mama, cu o strălucire în privire.

— Nu cumva miercuri? am răspuns eu, prefăcându-mă că nu-mi păsa.

I-a aruncat o privire tatei, care a ridicat nedumerit din umeri.

— Da, dragul meu, a zis ea, încercând să mențină atmosfera de suspans. E miercuri. Dar e și Crăciunul.

— O, am făcut eu. Mda, nu prea mă interesează Crăciunul.

— Serios? a întrebat tata.

Amândoi păreau tare dezamăgiți și o clipă chiar mi-a părut rău pentru ei.

— Nu-i nimic dacă voi preferați cadourile, dulciurile, ciocolata și restul, dar eu aş vrea să rezolv câteva exerciții la matematică și să ascult muzică clasică.

După care am căscat demonstrativ și am închis ochii.

— Orice vrei tu, dragule, mi-a zis mama cu îngrijorare în glas.

M-au sărutat de noapte bună, au stins lumina și au coborât la parter.

Am stat neclintit în camera cufundată în întuneric, cu ochii închiși și urechile ciulite. Le auzeam pe surorile mele din camera lor, cum vorbeau în limba inventată pe care doar ele o puteau înțelege. De obicei, când le auzeam vorbind aşa, mă simțeam puțin lăsat pe dinafară, dar nu și în seara aceea, pentru că știam că urma să fac ceva tare incitant.

Într-un final, au tăcut și surorile mele, iar casa mi s-a părut dintr-o dată foarte sumbră. Am mai auzit murmurul părinților mei discutând la parter,

dar s-a stins repede, apoi scările au început să scârțâie, semn că se îndreptau spre dormitorul lor, ca să se culce.

Știam că au să mai arunce o privire și la mine, aşa că m-am prefăcut că dorm buștean.

— Noapte bună, fiule, mi-a zis tata în șoaptă, în timp ce mi-a așezat cu grijă perna sub cap și m-a învelit.

Apoi am simțit parfumul mamei care s-a aplăcat și m-a sărutat de noapte bună. Au închis ușa și s-au îndreptat spre camera lor.

Am rămas nemîșcat, ascultând în întuneric. După câteva clipe, care mi s-au părut o veșnicie, mi-am zis că e sigur să deschid un ochi. Ceasul de pe noptieră arăta că mai era un sfert de oră până la miezul nopții. Niciodată nu mai stătusem treaz aşa de târziu și pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva aveam să transform în stană de piatră la miezul nopții, aşa cum se întâmplase cu un puști dintr-o poveste.

Am dat la o parte așternutul, m-am ridicat la marginea patului, cu picioarele pe covoraș, apoi m-am dus tiptil până la fereastră. Pervazul exterior era acoperit de zăpadă. Luna era o felie subțire, dar strălucitoare pe cer, iar în grădina vecinului o vulpe își croia drum prin toată întinderea aceea albă. Cerul de un bleumarin pătrunzător era împânzit de stele și mici fuioare albe de nori. Nimic nu se mișca. Nicio stea căzătoare, niciun satelit, nicio planetă la orizont. Și cu siguranță nicio sanie trasă de reni.

M-am strecut înapoi în pat. Din cele două perne și cea decorativă de la scaun, mi-am făcut un soi de tron, de pe care să urmăresc orice s-ar fi petrecut pe cer. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu aveam să adorm. Aveam să aștept venirea lui Moș Crăciun.

O vulpe își croia drum prin toată întinderea aceea albă.

Clopoței i-am auzit primii. Mă aşteptam să aud niște zurgălăi veseli, ca în colind, dar aceştia sunau mai degrabă ca tălăngile unor văcuțe. Am țășnit spre fereastră. Cerul era însă la fel, nicio mișcare. Sunetele acelea se auzeau undeva în depărtare cu intermitențe, devenind din ce în ce mai puternice. Pe măsură ce se apropiau, simteam cum entuziasmul crește în mine. Apoi, într-un final, când sunetul devenise de-a dreptul asurzitor, s-a auzit o bubuitură puternică, urmată de un scrâșnet ca și cum ceva ar fi alunecat și brusc tot tavanul s-a cutremurat. Mereu mi-am închipuit că Moș Crăciun sosește pe furiș, dar nu puteam să mă înșel mai tare de-atât. Nici nu-i de mirare că aştepta ca toată lumea să adoarmă!

Mi-am tras repede bluza de pijama, mi-am luat papucii de casă, am însfăcat iepurele de jucărie și am coborât în grabă scările. Și, fără nici cea mai mică ezitare, m-am năpustit în

sufragerie, spre șemineu. Mici grămăjoare de funingine cădeau pe grătarul rece. Trebuia să apară Moș Crăciun!

Sau, cel puțin, încerca. Din horn tot cădeau grămăjoare de funingine și se auzeau sunete înfundate.

— Aaahhh, l-am auzit deodată. Te aştepți ca măcar unul să-și curețe coșul în Ajunul Crăciunului, dar nici vorbă.

Apoi s-a auzit un strigăt, urmat de o bufniță, ca și cum cineva ar fi rămas blocat în coș. După câteva sucituri și mormăielii, în cele din urmă un omuleț a aterizat direct în șemineu.

Mereu îmi imaginase că Moș Crăciun trebuie să fie un uriaș impunător, dar acum în fața mea nu se afla decât un bătrânel mic de statură. Avea un pic de burtică, dar n-ai fi putut spune că era gras. Purta o haină din catifea roșie cu broderie verde, pantaloni asortați din catifea roșie și cizme din piele de un maro-închis. Avea urechile

ascuțite, nasul cârn și părul alb, scurt și creț, îndesat sub o căciuliță roșie de catifea. Și atunci mi-am dat seama. Moș Crăciun nu era om. Era, de fapt, un *spiriduș*!

— Aaa! am strigat eu uimit.

— Aaa! a strigat și Moș Crăciun, sărind în sus de spaimă.

A dat peste grilajul de fier al șemineului, s-a dezechilibrat și a căzut direct în șemineu.

— Of! s-a plâns el. Glezna mea! Cred că mi-am sucit-o!

— Of, îmi pare atât de rău! am zis eu, vînăvat. Îmi pare rău că te-am speriat! Lasă-mă să te ajut.

L-am apucat de braț și l-am ajutat să se ridice.

— Au! s-a plâns el din nou. Nu pot să calc pe el, uite!

A încercat să-și țină echilibrul, dar se vedea clar că-l durea foarte tare, aşa că l-am prins bine de braț și l-am ajutat să se aşeze în fotoliul tatei.

— Bună, a zis el apoi, încercând să-și pună gândurile în ordine în timp ce mă măsura cu ochii săi de un albastru-deschis. Ăăă... eu sunt... inspector de hornuri. De la primărie. Și mi s-a spus să verific coșul acestei case. M-am uitat, pare în ordine, acum o să plec. Îți mulțumesc mult pentru ajutor.

— Inspector de hornuri? am întrebat eu, arătând spre o cutie de Lego care se ieșea din sacul lui. Ești sigur?

A îndesat degrabă cutia de Lego în sac și mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— Ce? s-a strâmbat el. E jocul meu. O mulțime de adulți joacă Lego. E la modă.

— Degeaba încerci să mă păcălești. Știu cine ești.

— Așa să fie?

— Bineînțeles, i-am zis eu, încercând să-mi păstreze calmul, căci, la urma urmei, în fața mea se afla o vedetă internațională. Toată lumea știe.